

ται εκεί τὸ ζῶον τεθαμμένον, ἐκκρίνει ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ σώματος του ὑπαρχόντων πολλῶν ἀδένων βλενωδῆ τινὰ ὕλην, ἥτοι ξηραίνομένη ἀποτελεῖ περίβλημα, προφυλάσσει τὸ ζῶον ὅπως ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀπέρχεται ὑγρασία, δυναμένη νὰ βλάψῃ τὸ ζῶον. Καταλαμβάνει δὲ ἐντὸς τοῦ κοιλώματος τούτου τοιαύτην θέσιν, ὥστε δύναται πάντοτε νὰ ἀναπνέῃ ἐκεῖ ἐγκλεισμένον τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Διαμένει δὲ ὁ πρωτόπτερος ἐκεῖ ἐγκλεισμένος 6—8 μῆνας, ἄχρις οὐ ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ πλημμυρῶν καταστῆ ὁ τύπος ἐλώδης.

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΤΗΣ 15/27 ΠΡΟΣ ΤΗΝ 16/28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1891

Κατὰ τὴν νύκτα ταύτην θὰ παρετήρησαν ἴσως πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν, οἵτινες οὐ μόνον πρὸς ἐπίγεια ἀλλὰ καὶ πρὸς οὐράνια ἀντικείμενα στρέφουσι τὸ βλέμμα, ὅτι κατέπεσε μεγάλη ποσότης διαττόντων ἀστέρων· διότι κατὰ τὴν ρηθεῖσαν νύκτα, κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, ὁ πλανήτης ἡμῶν διήρχετο πλησίον τοῦ σημείου κατὰ τὸ ὅποιον διασταυροῦται ἡ τροχιά τῆς γῆς μετὰ τῆς τροχιάς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκινεῖτο ὁ ἀπὸ τοῦ 1852 μὴ ἐμφανισθεὶς πλέον κομήτης τοῦ **Βιέλα**. Αἰτία τούτου εἶνε διότι κατὰ πάσαν πιθανότητα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τοῦ κομήτου τοῦ Βιέλα τροχιάς πλανῶνται τὰ μικρὰ ταῦτα οὐράνια σωματῖα περὶ τὸν ἥλιον, διακινούμενα τὴν περὶ τὸν ἥλιον περιφορὰν αὐτῶν εἰς ἕξ περίπου ἔτη. Ὡς ἐκ τούτου δέχονται οἱ ἀστρονόμοι ἐν οἷς καὶ ὁ διαπρεπὴς τῶν Μεδιολινῶν **Σκιαπαρέλης**, ὅτι ἡ πληθὺς τῶν διαττόντων τούτων ἀστέρων εἶνε τμήματα διασκορπισθέντα τοῦ διαλυθέντος τούτου κομήτου, ὃν παρετήρησαν κατὰ τὸ 1846 διαιρούμενον εἰς δύο ἀνισομεγεθῆ τμήματα, κατὰ δὲ τὸ 1852 ἐμφανισθέντα διὰ τελευταίαν φορὰν ὡς διπλοῦν κομήτην καὶ ἕκτοτε ἐξαφανισθέντα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περὶ τὸν ἥλιον περιφορὰ τοῦ κομήτου τούτου ἦτο 6 1/2 ἔτη, συνεπέρανον οἱ ἀστρονόμοι, ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 πρὸς 16 Νοεμβρίου λήξαντος ἔτους θὰ ἐγίνετο κατάπτωσις διαττόντων ἀστέρων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ 1892. Οἱ διαττόντες δὲ οὗτοι ἀστέρες τῆς 15 Νοεμβρίου, οἵτινες καὶ **Ἀνδρομεδίδαι** ἐπικαλοῦνται, διότι φαίνονται ὡς νὰ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς **Ἀνδρομέδας**, διακρίνονται τῶν καλουμένων **Λεοντιδῶν**, τῶν ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ **Λέοντος** ἐξερχομένων καὶ πιπτόντων ἀνὰ 33ον ἔτος τῆ 1/13 Νοεμβρίου, διότι οὗτοι μὲν συναντῶσιν τὴν γῆν μετὰ ταχύτητος 70 χιλιομέτρων ἀνὰ πᾶν δευτερον τῆς ὥρας λεπτόν, ἐκεῖνοι δὲ μόνον μετὰ ταχύτητος 16 χιλιομέτρων. Αἰτία δὲ τῆς διαφορᾶς ταύτης τῆς ταχύτητος εἶνε, διότι οἱ μὲν Ἀνδρομεδίδαι κινοῦνται κατ' ἀντίθετον πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς διεύθυνσιν, οἱ δὲ Λεοντίδαι κατὰ τὴν αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ λάμψις τῶν μικρῶν τούτων οὐρανίων σωματίων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ταχύτητος αὐτῶν, διὰ τούτου οἱ Λεοντίδαι ἐμφανίζονται λαμπρότεροι τῶν τῆς Ἀνδρομέδας διαττόντων ἀστέρων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Πύργος τοῦ Ἀέφελ. — Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κυρίου Graf, ὅπως ὁ πύργος οὗτος, οὐτινος τὸ ὕψος εἶνε 300 μέτρων, γείνη ὁρατὸς ἀπὸ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τῶν Ἀλπεων, τοῦ λεγομένου **Λευκοῦ Ὄρους**, πρέπει νὰ ἔχῃ ὕψος 5000 μέτρων· δὲν εἶνε δὲ νῦν ὁρατὸς, διότι κρύπτεται ὑπὸ τῆς ἐν τῷ μεταξύ καμπυλότητος τῆς γῆς.

Νέα σύριγγ ὑπὸ τὸν Τάμεσιν. — Πρὸς εὐκολίαν τῆς συγκοινωνίας ἐν Λονδίῳ ὀρύσσεται ὑπὸ τὸν Τάμεσιν νεα δακτυλιοειδῆ σύριγγ, ἔχουσα πλάτος 7 μέτρων. Ἐντὸς αὐτῆς θὰ ὑπάρχῃ ἀμαξητὴ ὁδὸς πλάτους 4,9 μέτρων, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκατέρωθεν πεζοδρόμια. Αἱ δαπάναι ὑπελογίσθησαν δι' ἕν μέτρον εἰς 5250 σελήνια. — Ἡμεῖς δὲ ἄνευ ἀνάγκης μεταβάλλομεν τὴν ὁδὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς γῆν **Μαδιάμ**, ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς χρηματιστικούς του σκοποὺς πλούσιός τις, ἐνῶ ἀλλαγῶν τοῦ κράτους γιγόνται οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι κατὰ τὰς πλημμύρας.

Ἡ Ροσίτα γιγαντιαία γυνὴ τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἀνάστημα γιγαντιαῖον θεωρεῖται ὡς νοσηρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κατὰστασις καὶ συνήθως παρατηρεῖται εἰς τοὺς ἀνδρας, σπανιώτερον δὲ εἰς τὰς γυναῖκας. Λαοί, φυλαὶ ἢ καὶ οἰκογένειαι ἐκ γιγάντων ἀποτελούμεναι δὲν ὑπάρχουσι, ματαῖα δὲ ὑπῆρξεν ἡ προσπάθεια τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Α. θελήσαντος δι' ἐπιγασίας ν' ἀναπτύξῃ τεχνητῶς φυλὴν γιγάντων, ἐξ ὧν νὰ λαμβάνῃ τοὺς διὰ τὴν φρουρὰν του ἀναγκαζοῦντας στρατιώτας. Οἱ ἄχρι τοῦδε γνωστοὶ γίγαντες τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων κατὰγονται ἐξ οἰκογενειῶν συνήθους ἀναστήματος. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Ροσίτα ν, διαμένουσαν κατ' αὐτὰς ἐν Βερολίῳ καὶ ἐπιδεικνυομένην ἐν τινι θεάτρῳ τῆς πόλεως ταύτης. Ἡ νέα αὕτη ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τῆ 1/13 Μαρτίου τοῦ 1863 ὑπὸ γονέων χειρωνακτικῶν μετρίου ἀναστήματος, ἔχει δὲ ὕψος 246 ἑκατοστών τοῦ μέτρου καὶ βάρος 350 λιτρῶν· ὡς ἐκ τούτου θεωρεῖται αὕτη ὡς ἡ μεγίστη καὶ βαρυτάτη τῶν ἄχρι τοῦδε γνωστῶν γιγάντων.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Μικροοργανισμοὶ ἐπὶ φλανελλῶν καὶ ὑποκαμίσσων. — Κατὰ τὰς μικροσκοπικὰς ἐρεῦνας τοῦ Horein τραχεῖαι ἐκ μαλλίου φλανελλαι κρατοῦσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν λεπτότατα μέρια κόκκων καὶ μικροοργανισμοῦ. Ὀλιγίστη ποσότης τῶν ὀργανισμῶν τούτων προσκολλᾶται ἐπὶ λεῖων ὑποκαμίσσων ἐκ λινοῦ καὶ βάμβακος, ἐπομένως τὰ ἐνδύματα ταῦτα εἶνε τὰ καθαρώτερα καὶ ὑγιεινότερα τῶν μαλλίνων, ἅτινα πάντοτε καὶ μετὰ τὴν πλύσιν φέρουσι τοιοῦτους βλαπτικούς μικροοργανισμούς.

Βρασμὸς ὀξυγόνου. — Γνωστὸν, ὅτι τὸ ὀξυγόνον ὑπὸ μεγάλῃ ἠλιφίνῃ καὶ ψύξιν δύναται νὰ ὑποποιηθῆ. Ἐτῆ 1891 (1/17 Δεκεμβρ. 1891) ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Βασιλικῆς ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου (Royal Society) ἀνεγνώσεν ὁ πρόεδρος αὐτῆς ἐπιστολὴν τοῦ καθηγητοῦ Dewar, ἐν ἧ ἀνεφέρετο ὅτι ὁ ἀνήρ οὗτος ἠδυνήθη ὑγρὸν ὀξυγόνον ἐντὸς κάψης ἐκ μαγειρικοῦ ἀλατος εὐρισκόμενον, νὰ θέσῃ εἰς βρασμὸν (δηλ. ἐν τῷ ἀέρι εἰς θερμοκρασίαν 181° K. ὑπὸ τὸ μῆδέν), τῇ ἐνεργείᾳ τῶν πόλων ἠλεκτρομαγνήτου. Συγχρόνως δὲ ὁ Dewar παρετήρησεν, ὅτι ἅμα ὁ ἠλεκτρομαγνήτης ἐτέθη εἰς ἐνεργείαν, τὸ ὀξυγόνον προσκολλήθη ὀλόκληρον ἐπὶ τοῦ πόλου καὶ διέμενεν ἐπ' αὐτοῦ ἄχρι τῆς τελείας αὐτοῦ ἐξατμίσσεως.

Βροχὴ βατράχων. Τὴν νύκτα τῆς 31 Ἰουλίου πρὸς τὴν 1 Αὐγούστου μέγα μέρος τῆς πόλεως Coonoor τῶν Ἰνδιῶν κατεκλύσθη ὑπὸ βροχῆς ἐκ βατράχων, ἐπιστρωσάντων τὸ ἔδαφος εἰς μεγάλην ἔκτασιν· σημειωτέον ὅτι ἡ βροχὴ συνοδεύετο καὶ ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου, πνεύσαντος πολλάκις κατ' ἐπανάληψιν.